

עלון חברה ערים תשס"ו 1976 כפר הנשיא.

7.10.76

ל"ב

דברי המערכת

החופש חם.

כיחת דרור עזבה אותנו

והלימודים החלו.

יחד עם כל זה אנו מוציאים את העלון הראשון לשנה זו.

בעלון זה תמצאו חוויות וסיפורים מן החופש

דברי י"ב (לשעבר) האחרונים

וכן כמה קינסורים.

בתקווה שתהנו

המערכת

ה פ ג י ש ה ה פ ג י ש ה ש כ ז ר

החופש עבר במהירות בזק, ובשעה טובה התחלנו ללמוד.

בבוקר יום שני לקחנו את החיק שכבר קרוע בצד, וקדימה לבית-הספר. כבכל שנה ושנה שום דבר לא השתנה באותה הפגישה, כל אחד שואל את אותה השאלה הידועה כבר בעל-פה לכל חלמיד וחלמידה: "איך היה החופש?" ואפילו לא לטרוח להקשיב לתשובה. קצת מביטים בפרצופים החדשים, הנבוכים היושבים בפינה ומביטים ב"משפחה" החמימה הנפגשח כמו לא ראו זה את זה כמה שנים טובות.

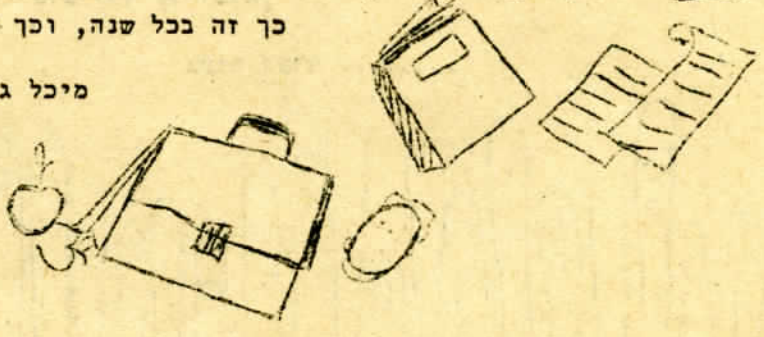
לחפש את אלו שהעזו לעזוב את ה"משפחה", ולשם נימוס לשאול מדוע? ולהיכן? הפגישה עם המורים הוא סיפור בפני עצמו. המורה נכנס לכיתה ומנסה להשליט סדר ושקט בכיתה. הוא צריך לנסות להבין את החבר'ה, שלושה חודשים, זה המון!! יש המון להגיד, לספר. וכשלבסוף השקט משתלט בכיתה והמורה יכול לומר את המשפט היומיומי שלו ושאיך הוא כמו הרבה משפטים בבית הספר צביעותי: "בוקר טוב!" שהרי בטוח שלא תמיד הוא מתכוון למה שהוא אומר. ואז מתחיל הוא לספר לחבר'ה את החוקים החדשים בבית-הספר. וגם את הישנים עליו להזכיר.

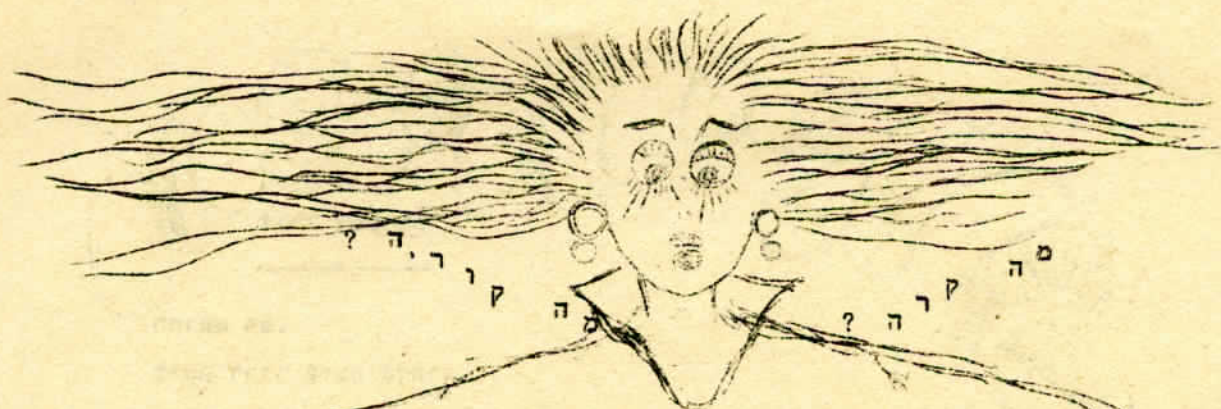
על שולחן החלמיד מחלילות להערס ניירות, סרגל, מוחק, מחדד, עפרון, עט, מחברות למיניהן שהחלמיד מביט בהם בעיניים פקוחות - כן... מחברות אלו יצטרך הוא למלא באותיות, משפטים, מספרים ונוסחאות למיניהם. (אין דבר הזמן יעשה את שלו).

כך זה בכל שנה, וכך זה יהיה בכל שנה

מיכל גוסר

שלום
כתה ר

שנה כידוע היא זמן נכבד למדי למי שרוצה לעשות משהו, ובעיקר לחברת-ילדים.

ובכן מה באמת קרה בשנה חולפת זו?

קשה לזכור כל דבר שקרה אבל המאורעות הבולטים ביותר היו:

* צילה נרחמה להפקיד מרכזת חברת-ילדים - ונכנסה בתנופה ובמרץ אדירים. כולנו מאחלים לה המשך פעילות פורה, לעוד הרבה הרבה זמן!

* בשעה טובה עברנו למועדון חדש. המועדון הוא בכיתת עפריה לשעבר. נקווה שהוא יהיה בפעילות מלאה ותמיד מלא בחבר'ה.

* ערכנו גיוסים למכביר כדי לבצע את מה שנקרא "הגדר", והכוונה היא לגדר הבטחון שמקיפה את המשק, שפחות או יותר העמדנו אותה על רגליה.

* גיוס נוסף שערכנו היה לפני פתיחת בריכת השחיה בעזרת לסדריק.

* כחת חרמון עברה לבחי-נעורים השנה, ונראה שגם הם וגם ההורים מרוצים מן העניין.

* דליה ווגנר מחליפה את שרה דבולט כמטפלת של כחת ירדן. אנו מאחלים לה המון הצלחה.

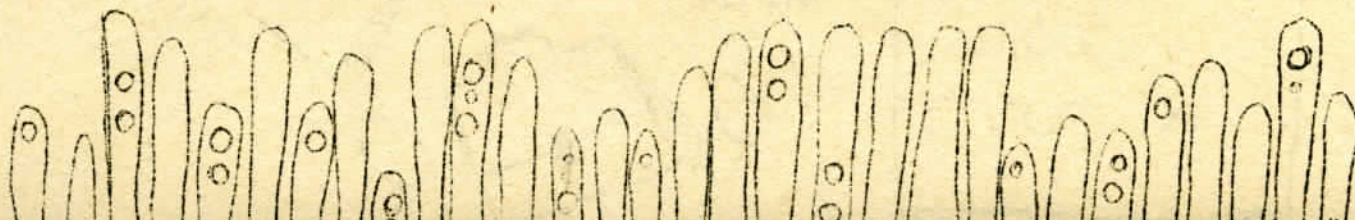
כל זה כמובן לא כולל את המסיבות, הטיולים, הכנסים, המחנות ושאר ירקות - שאף הם היו בשנה החולפת. (וזה אף איננו כולל הוצאת חמישה!!! עלונים).

אז - מה קרה? מה קרה?

קערה נשברה

סוס דרך על נמלה,

ועוד ועוד

למרכז הצעיר החודש

סוף שנת הלימודים אלף השע מאות ששים ושבע. עוד כיתה יצאה מחברת-ילדים - כיתה דרור.

בשנה האחרונה אני הייתי המרכזת הצעירה של חברת-ילדים, והייתי מעורבת בכל ההתלבסויות, הפעילויות, הנסיונות ומה לא - שקרו באותה שנה. בשנה שחלפה עשינו מפנה רציני ב"נוסח" של הפעילות בחב"י. מה פרושו? פרוש - שהתחלנו בכלל לפעול - דבר שלא היה מקובל כשאנחנו היינו בחב"י עם סנונית. דבר נוסף - ניסינו להכניס גם קביעות לאותם פעילויות. גם סדר רצינו להכניס ולכן ארגנו וועדות למינהן.

אבל את הדבר הכי חשוב שרצינו להשיג, שעליו נלחמנו, נדמה לי, יותר מכל - נראה שלא השגנו. כוונתי להענינות מצד החברים.

אני יודעת שיש מספר חברים שכך התענינו, הגיבו ואפילו מספר חברים שנטלו על עצמם לעזור לנו באופן מעשי. אולם מה שהפחיע אותי, או אולי המילה המתאימה יותר היא - אכזבה - היחה העובדה שמספר רב כל-כך של הורים פשוט לא התעניין - הוזרת ומדגישה: לא התעניין - במה שקורה עם ילדיהם בשעות שמחוץ לבית-הספר. אולי הם קיבוצניקים כל-כך טובים, שהם סומכים לגמרי על מי שהוטל עליו לחנך את ילדיהם, שיעשה זאת בדרך הנכונה וחושבים שמיותר מצידם לבדוק את העניין? או אולי זה פשוט עניין של חלוקת חפיקים: אני אעבוד בענף וארויח כסף למשק, והוא - יחנך ילדים - כי בזה הוא "ספץ"?

בכל עלון של חברת-ילדים שהוצאנו, (וברוך השם הוצאנו חמישה - כל אחד קשה יותר לקריאה מהשני) ביקשנו לשמוע תגובות, שיחיהו, שיגידו מילה - אם לטובה ואם לרעה. שנגע אם בכלל יש מי שעוקב אחרי הנסיונות שלנו לשקם את עצמנו חזרה לגוף שראוי לשאת בשם "חברת ילדים". אבל תגובה לא הגיעו.

פעם אמרו לי שפשוט ציפיתי ליותר מדי - ולכן בשלב מסויים נשברתי. ייחכן - אף על פי שלא ציפיתי שכל חברי המשק יעברו לדום ברגע שנגיד איזה מילה. אבל עדיין זה לא מוחק את העובדה שיש יותר מדי הורים שלא מתענינים בשטח הזה. ואחרי הכל - אם להורים לא אכפת, אז למה שיהיה אכפת למישהו אחר? מזלנו שישנם אנשים שהם לאו דוקא הורים לילדים בחברת-ילדים שבכל זאת מתענינים. אגב- אינני חושבת שהדבר מתבטא רק בגילים של חב"י. אפשר למצוא את התופעה הזאת גם בגילים צעירים יותר - כשפתאום מופיעים ילדים קטנים לריקודים בחדר אוכל או לסרט - ואין מי שיאמר להם ששם לא מקומם.

אני לא יכולה לשכוח "מאורע", סרט אחד כשילדי כתת דרור הצוציקים נכנסו למועדון לראות סרט, וזרקו אותם משם בכוח, ואפילו סירבו להתחיל להסריט לפני שנצא. ומה קורה כיום? כיום כל אחד דואג לנוחיותו האישית. ולכן - "למה שאטריח את עצמי לקחת את הילד שלי הביתה, בסה"כ הסרט הוא טוב, ואינני רוצה להפסיד אותו, ובטח יהיה מישהו שכבר ידאג להוציא אותו מהסרט".

או - כשחברת-ילדים "זעקה לעזרה" ואף הביאו את הנושא לאסיפה, בוודאי היו חברים רבים שחשבו בליבם: "נו - שיגמרו כבר עם הסעיף הלא מעניין הזה, שנוכל להתחיל כבר להתווכח על טלוויזיות".

אז מה בעצם אני רוצה?

הייתי רוצה לשפוע על יותר הורים שניגשו לברר - מה בעצם הבעיות שלנו? זה כבר ייחן לי הרגשה טובה שאכפת. ושבעקבות זה - מי שיוכל לעזור באופן מעשי שיראה נכונות לעזור. ומי שלא יודע להעביר פעולות, או לייעץ בסידור מועדון - שלפחות ינסה להפעיל את אותם שכן יכולים לתרום, וגם - ואולי את מוסדות המשק השונים והמגוונים שקשורים בתחום הזה. כי אולי מוסדות המשק מוכנים לעזור - אבל חמיד יש דברים שהלחץ עליהם גדול יותר. אם ציבור ההורים יראה שכן חשוב לו - מועדון נורמאלי לילדיהם, מדריכים קבועים, פעילות שוטפת - בוודאי גם ימצאו בסופו של דבר פתרונות מתאימים.

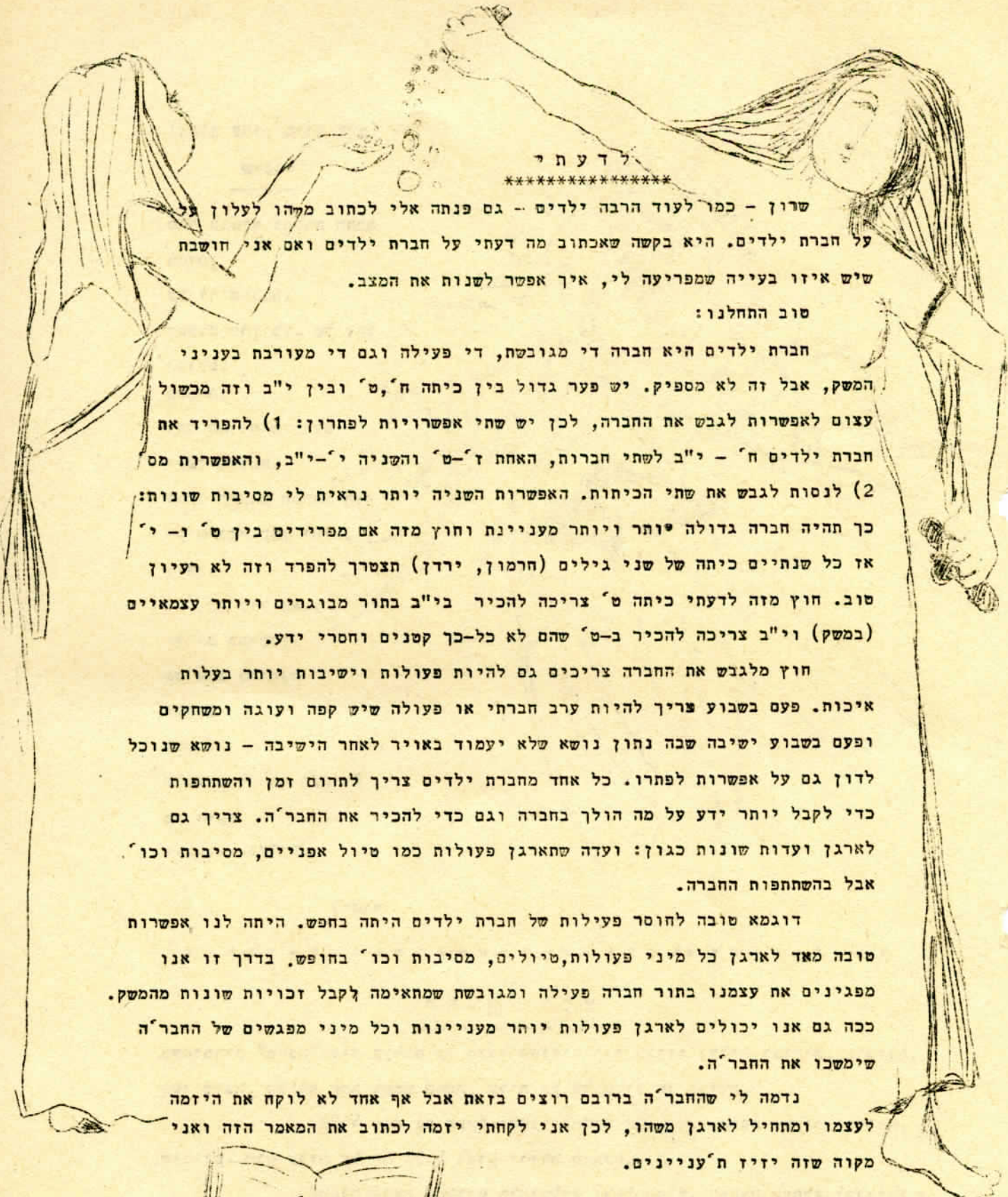
ואשר לנו - לנוער עצמו. גם אנחנו צריכים ללמוד להיות קצת פחות בררנים וביקורתיים, כלפי האנשים שרצו, רוצים, ירצו לעזור. כי אולי הוא לא קיבל תעודה אוניברסיטאית בהעברת פעולות, והיא לא קיבלה תואר בארכיטקטורה, אבל בכל אחד - עם כל החטרונות שבו, יש גם דברים חיוביים וטובים שכדאי לתת עליהם את הדעת - והחשוב מהם אולי - זה הנכונות לעזור והרצון לתרום.

לסיום - הייתי רוצה לאחל לזה שיחליף אותי, חיים קצת יותר קלים ופחות מאבקים, והעיקר - שהחבר'ה עצמם ימשיכו להיות פעילים ומשיכו להראות נכונות ורצון גם כשלא צריך לחולל מהפכות.

אז בהצלחה חבר'ה !

שרון

ל ד ע ת י

שרון - כמו לעוד הרבה ילדים - גם פנתה אלי לכתוב מהו לעלון על
על חברת ילדים. היא בקשה שאכתוב מה דעתי על חברת ילדים ואם אני חושבת
שיש איזו בעייה שמפריעה לי, איך אפשר לשנות את המצב.

טוב התחלנו:

חברת ילדים היא חברה די מגובשת, די פעילה וגם די מעורבת בעניני
המשק, אבל זה לא מספיק. יש פער גדול בין כיתה ח'ט' ובין י"ב וזה מכשול
עצום לאפשרות לגבש את החברה, לכן יש שתי אפשרויות לפתרון: (1) להפריד את
חברת ילדים ח' - י"ב לשתי חברות, האחת ז'ט' והשניה י'י"ב, והאפשרות מס'
(2) לנסות לגבש את שתי הכיתות. האפשרות השניה יותר נראית לי מסיבות שונות:
כך תהיה חברה גדולה יותר ויותר מעניינת וחוז' מזה אם מפרידים בין ט' ו- י'
אז כל שנתיים כיתה של שני גילים (חרמון, ירדן) תצטרך להפרד וזה לא רעיון
טוב. חוז' מזה לדעתי כיתה ט' צריכה להכיר בי"ב בתור מבוגרים ויותר עצמאיים
(במשק) וי"ב צריכה להכיר ב-ט' שהם לא כל-כך קטנים וחסרי ידע.

חוז' מלגבש את החברה צריכים גם להיות פעולות וישיבות יותר בעלות
איכות. פעם בשבוע צריך להיות ערב חברתי או פעולה שיש קפה ועוגה ומשחקים
ופעם בשבוע ישיבה שבה נתון נושא שלא יעמוד באויר לאחר הישיבה - נושא שנוכל
לדון גם על אפשרות לפתרו. כל אחד מחברת ילדים צריך לתרום זמן והשתתפות
כדי לקבל יותר ידע על מה הולך בחברה וגם כדי להכיר את החבר'ה. צריך גם
לארגן ועדות שונות כגון: ועדה שתארגן פעולות כמו טיול אפניים, מסיבות וכו'.
אבל בהשתתפות החברה.

דוגמא טובה לחוסר פעילות של חברת ילדים הייתה בחפש. הייתה לנו אפשרות
טובה מאד לארגן כל מיני פעולות, טיולים, מסיבות וכו' בחופש. בדרך זו אנו
מפגינים את עצמנו בתור חברה פעילה ומגובשת שמחאימה לקבל זכויות שונות מהמשק.
ככה גם אנו יכולים לארגן פעולות יותר מעניינות וכל מיני מפגשים של החבר'ה
שימשכו את החבר'ה.

נדמה לי שהחבר'ה ברובם רוצים בזאת אבל אף אחד לא לוקח את היזמה
לעצמו ומחחיל לארגן משהו, לכן אני לקחתי יזמה לכתוב את המאמר הזה ואני
מקווה שזה יזיז ח'עניינים.

(מחוך עלון סיום י"ב)

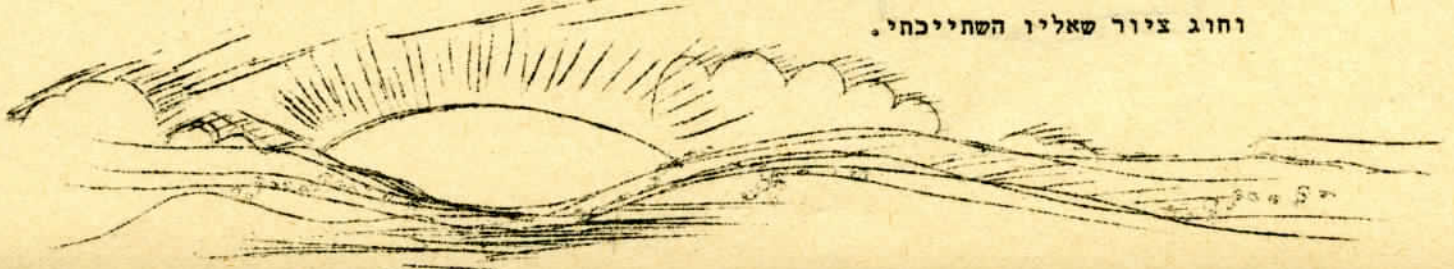
שינוי

מחר תוסיף ותזרח החמה
 מחדש,
 על יד העננה.
 ותשלח קרן פז, של זהב
 לעולם,
 בשמחה.
 וכל החיוח שבעולם
 יקצו משנחם.
 ובכל היקום הגדול הזה
 רק שינוי קטן יהיה,
 ויפה.
 לא! לא עוד שאון
 ילדים בחיכון.
 גם אנו סיימנו
 גמרנו
 הכל.
 מוכנים לקראת העתיד?
 מי ידע?
 נקווה.....

ליאור

מחנה י"א

כשאזמרים "מחנו" מיד עולים כל מיני אסוציאציות כגון: נעלים גבוהות, מימיות,
 שקי שינה, הליכה קשה השמש החמה, עליה על הר תלול או ירידה.
 כבכל שנה גם הפעם יצאנו למחנה אך... איפה נעלים גבוהות,
 מימיות. שום עליה על הר תלול ושום ירידה משגעת.
 המחנה הפעם התקיים בירושלים ובחל-אביב. המחנה החלק לחוגים:
 חוג חופש בטוי, חוג תרבות ואמנות, חוג ירושלים, חוג נוער, חוג סכסוך ועוד...
 אני נצטרפתי לחוג תרבות ואמנות שהחלק שלושה קבוצות: חוג דרמה, חוג מוסיקה
 וחוג ציור שאליו השתייכתי.

הליכה? - הליכה לא היחה חסרה לנו, כל היום הסחובבנו ממקום למקום כדי להספיק בזמן המועט שהיה לנו לעשות הרבה.

אם אתחיל לפרט את כל הדברים שעשינו במשך הימים המעטים אוכל לכתוב ספר, לכן אספר רק על חלק קטן ביותר שממנו (כנראה) התרשמתי מאד.

ביקור בביתו של אמן (עמי שביט)

נכנסנו לאוטו שהוביל אותנו להרצליה פיתוח. לא היה צריך לנחש מתי הגענו, וילות, וילות, וילות, בכל הגדלים, בכל הצורות האפשריות, בכל הצבעים, מוקפים בגינות גדולות. עצרנו ליד בית שלא היה שונה מיתר הבתים. בפתח עמדה אישה שחיוך גדול על פרצופה, היא הזמינה אותנו פנימה. נכנסנו בצעדנים איטפיים, מסתכלים על הבית הגדול והמהודר. האישה הובילה אותנו לגינה שם חיכה לנו עמי. התישבנו בכסאות נוחים.

"כך מה השתו, קפה, מיץ, ואולי קפה עם גלידה?"

כמובן היחה החשובה "קפה עם גלידה".

וכך ישובים בחוך כסאות נוחים בגינה נהדרת ליד וילה כשבידנו כוס קפה קר עם גלידה.... לא סתם חוויה לא נורמלית בשבילי קבוצניק.

עמי עוסק באמנות קנטית. הוא הרצה לנו והראה לנו את מעשי ידיו.

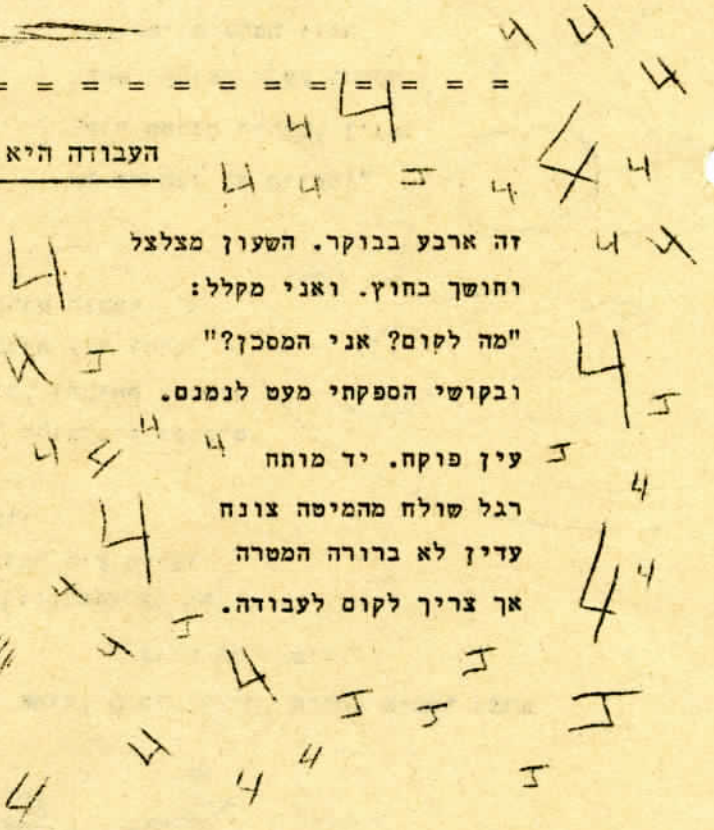
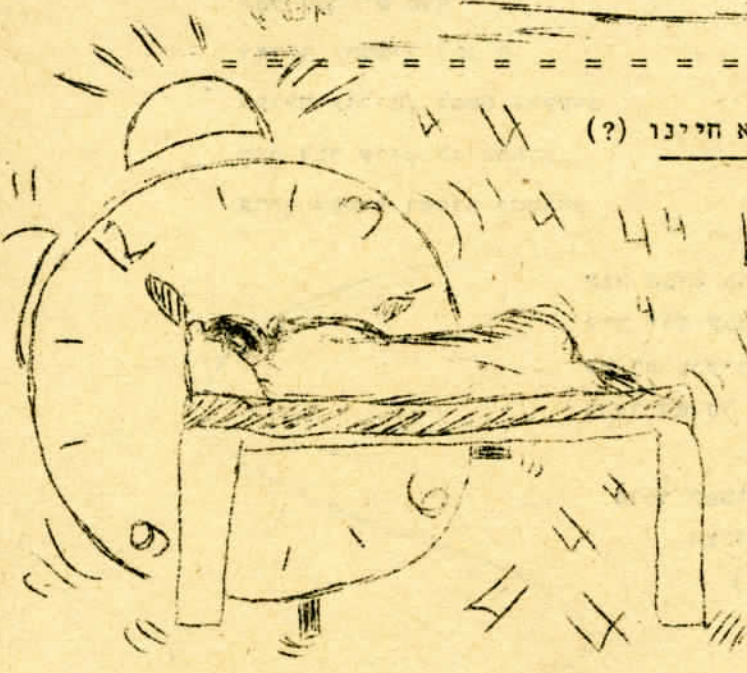
הוא סיפר מעט על עצמו והראה לנו את הסדנא שלו.

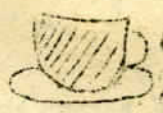
היה כל-כך קשה לעזוב את המקום היפה והנעים. בשעה שיכולנו לטפס

אי-שם על הר חלול ומעצבן, ישבנו לנו ועשינו חיים בהרצליה פיתוח.

העבודה היא חיינו (?)

זה ארבע בבוקר. השעון מצלצל וחושך בחוץ. ואני מקלל: "מה לקום? אני המסכן?" ובקושי הספקתי מעט לנמנם. עין פוקה. יד מוחה רגל שולח מהמיטה צונח עדין לא ברורה המטרה אך צריך לקום לעבודה.

בחדר האוכל הקפה כבר מוכן
 ע"י מטי שהשכימה מוקדם.
 בחוץ נשמע כבר רעש המנועים.
 ואיזק מצווה בקול איימיים: "יאללה קוטפים".

לקטוף מחילים ונורא מתרסבים.
 אך אנחנו הגיבורים
 לא נכנעים
 ללחץ התפוחים.

עם צפצוף החדשות
 כל האזנים מזדקפות
 "מה כבר שמונה סוף סוף?
 די הפסיקו לקטוף".

לעגלה עולים, לאוכל נוסעים.
 מטי כבר מחכה בחיוך מצודד
 ומעמיסה עלינו מכל הבא ליד
 קרמלי וחלבה וכמובן שלוה.

לכל דבר יש סוף
 וצריך להמשיך לקטוף
 לעגלה עולים, לשטח נוסעים
 שום דבר עדיף לא התחדש
 צריך לקטוף ואסור להתיאש

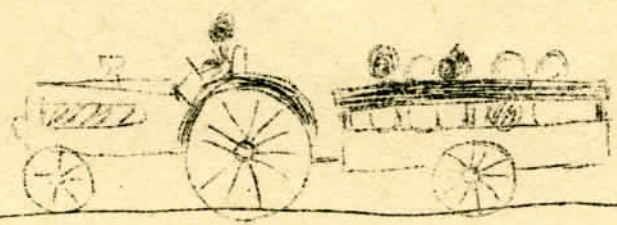
הנה הגיע הרגע הנכסף
 עוד יום עבודה עבר וחלף
 לעגלה עולים, והביחה נוסעים
 לחדר האוכל מלוכלכים נכנסים.

מוסר השכל:

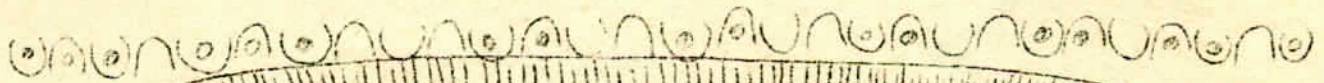
העבודה היא חיינו
 (אז אעזאזל אלא)

צוות המיואשים:

אהוד, מיכל, דליה, אילה, איחמר ומרב

אך הנה שעת ההפסקה הגיעה
 ואיזק עם הגלידה הופיע
 מחחה צל העצים
 אח הגלידה מלקקים
 ההפסקה נגמרה במהרה
 ולדליים חוזרים בלידת ברירה.
 העץ מתרוקן והמיכל מתמלא
 החום שגובר אוחנו מלאה.
 שעת הסיום קרבה ובאה
 וראש הקבוצה צועק בחימה:
 "עוד שמונה דליים, ויותר
 על זה אני לא מוותר!"

שאלת ה'בו ע': באיזה צבע אחה רוצה את הפס כסף?

מכיוון שהיה לי יום חופש, ומכיוון שעייש צבע אח הקיר בחור השני - ניגשתי אליו לשאול אותו מספר שאלות עליו, על עבודתו, על חוצור ועל בכלל. אח דבריו תוכלו לקרוא בעצמכם:

"גרתי במרוקו ועבדתי כמנהל חשבונות בחנות אוטובוסים. עבדתי שם כ- 16 שנה. עליתי לארץ ב- 1953, גרתי בפרוודור ירושלים במושב כפר-נסע, שם עבדתי בסוכנות - מחלקת הקליטה. הפניתי עולים חדשים למושבים.

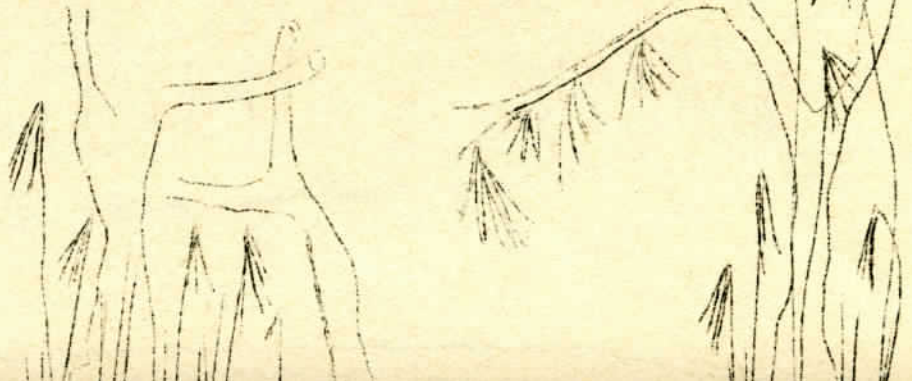
התחלתי לעבוד בקיבוצים באזור בחור צבעי. ב- 1957 עברתי לחצור ומאז אני עובד במשק. שנהיים ראשונות עבדתי במפעל ומאז כצבעי. אח הצבעות למדתי ע"י הסתכלות ויותר מאוחר גם עזרתי לבעלה של אחותי בעבודה (הוא היה צבעי) וכך רכשתי נסיון עוד במרוקו. לימדתי חלק מבני את המקצוע והם היו עוזרים לי לפעמים. כיום הם מעדיפים עבודה שמכניסה פחות כסף - אבל יותר נקיה.

אני אישית אוהב את העבודה.

היינו 12 בבית, אבל עכשיו הבנות נשואות ונשארו 7: בן שעובד בארקייע והוא גם שופט כדורגל, בן שעובד בבנק, בן שגמר צבא ומסחובב. לפעמים הוא עובד עם מטוס הריסוס (הכנת חומרים) אבל הוא לא די אוהב את העבודה. בן נוסף בצבא, בן שלומד בקריית-שמונה, בן אחרון לומד בישיבת מירון ובת שלומדת בפנימיה דתית בחדרה אבל השנה עוברת לחיפה. אנחנו דתיים אדוקים מאד. בקרוב צריכה לגלות בחצור קריה חסידית ואני מקווה שאוכל לעבור לגור שם. רב האנשים בחצור הם דתיים, אבל לא כולם כל-כך אדוקים."

שאלתי אותו עצה על חצור. הוא אמר:

- "חצור עיר טובה אבל האנשים בה לא כל-כך טובים ויש גם פושעים. יש הרבה שם שחיים על הסעד אבל זה לא מפני שאין עבודה - זה מפני שהם עצלנים. יש גם כאלה שגם הולכים לעבוד וגם מקבלים כסף מהסעד. אחד כזה למשל קנה שתי משאיות. יש הרבה אנשים שמחזים לחולים כדי שלא יצטרכו ללכת לעבוד ויוכלו לקבל כסף מהסעד. אני אישית מעדיף למות מאשר לחיות על כספי הסעד.

חצור זה מקום מוזנח. היא כמו צאן בלי רועה. ראש המועצה לא דואג לחלק את הכסף באופן שווה. הוא מחלק את הכסף לאלה שיבחרו בו לכהונה נוספת ולא למי שזקוק.

לדעתי צריך ראש מועצה ועוזרים שלא מן העיר - כדי למנוע שחיתות ופרוטקציה.

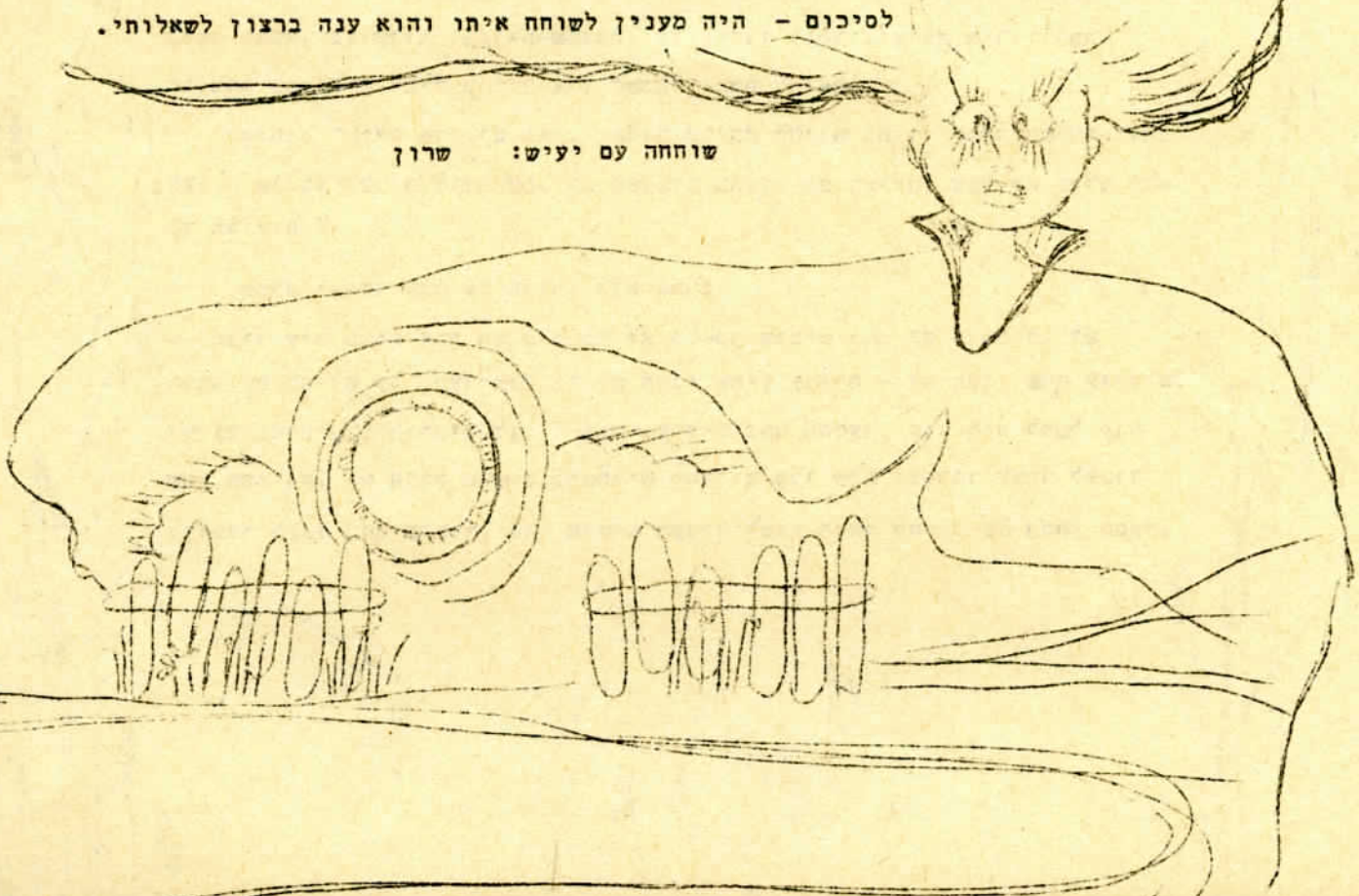
אני אומר לך - לחצור יש שם רע, וזה לא נעים שנדבק בך שם רע בגלל אחרים. אני מחבייש לספר לך על מה שקורה בחצור, איזה פשעים. גוזלים כסף מן הסעד, אש-איש הולכת עם גברים - ולא מחבישים.

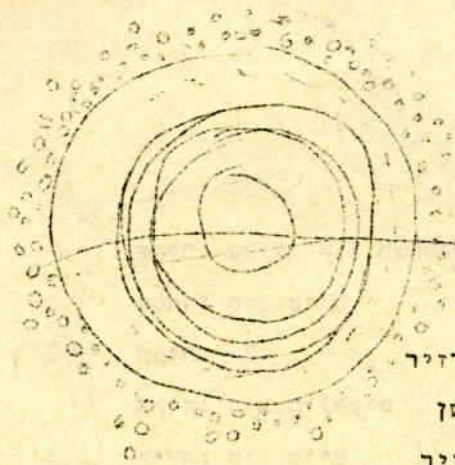
כששאלתי אותו אם הוא לא חושב שעבודת "גרעין-עודד" והעובדים הסוציאליים העזור, הוא ענה - "חראי - הם לומדים את זה מהגדולים (הוא דיבר על הילדים) וחוף מזה - טבע של בן-אדם אי-אפשר לשנות". הוא בהחלט לא נשמע אופטימי, אפילו כששאלתי אותו מה הוא מאחל לחצור והוא אמר: - "אני מאחל רק טובה למקום ושלא יהיה לו שם רע".

לסיום הוא שאל אם אני לפעמים נמצאת בחצור. כשעניתי בחיוב הוא הזמין אותי לביתו שאוכל לראות בעצמי את אורח החיים שם. המשכתי לפטפט איתו כשהוא מספר לי על כל מיני מנהגים דתיים שמעולם לא שמעתי עליהם.

לסיכום - היה מענין לשוחח איתו והוא ענה ברצון לשאלותי.

שוחחה עם יעיש: שרון

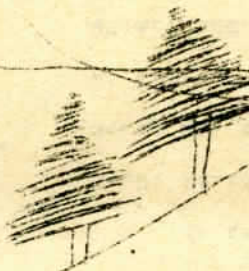

ב מ ר ע ה / א ב י ש י

לקול צינץ צרמן של זרזיר
מרימות הסליות אח ראשן
לרגע בוהות החיות באויר
אך בן רגע חזרה לחלתן.

לעמוד זקוף על השביל
שמטפס במעלה החל
ולהתפעל מיפי הנוף
אך כמה יפה ישואל.

חרוצות הכבשים קפדניות ביותר
מכלות הן כל שיח כל ציץ
ואפילו איזוב פה לא יוותר
וברור שגם לא חמצין

דברו נחיני, אמרו הכבשים
האיך אני מלך עצום?
למראי נרעדים כל העצים
ו... כנ"ל לגבי היקום.

עומד אני זקוף על החל
מוקף אני בעדר כבשים
שולט אני על כל החבל
ומדוע הנכם כך שותקים?

לרגע על אבן בזלת ישבתי
רציתי לפוש לרגוע
ורק לשניה עיניים עצמתי
כשבאופק סירטר לי מנוע

אך מדוע זה יפריעוני קולות
קולות רועמים ורבים
ומדוע זה יסנורוני אורות
אורות בהירים ורבים ?

הן וק לרגע עיניים עצמתי
רציתי לפוש ולרגוע.
ולא יתכן שאני פה נרדמתי
לקול סירטור של מנוע

מחנה י

שאלה: באיזה חוג השתחפתם?

אלדד: חוג מיים

צביה: " "

אהוד: חוג מיעוטים

אילה: חוג מיים

אבישי: חוג מיעוטים

שאלה: איפה בקרתם?

אילה: בכל היובלים של הירדן.

צביה: כמעט בכלום.

אהוד: בכפרים ערבים.

אבישי: בכפר טובא, חרשיחא, סמיע. בקיצור בכפרים ערבים בגליל.

ש. באיזה טיול הכי נהנתם?

אלדד: הכי נהנתי בטיול גלגלים כמובן (כמו כולם) זה היה לא רגיל.

אילה: בטיול גלגלים, שהיה בבניאס. שטנו על גלגלים מסיבוב כפר סאלד

עד לאי של חוליות. חטפנו מכוח רבוח מאבנים, ענפים וכדו אבל

זו הייתה חוויה לא נורמלית.

צביה: אני גם נהנתי ביותר בטיול גלגלים.

אהוד: הכל היה טוב.

אבישי: בכפר סמיע, שם ישנו, המשפחות היו נחמדות מאד. והאוכל היה

נהדר. היחה לנו מסיבה יחד עם הילדים הערבים: ריקודים, משחק כדור

עף. היחה גם להקה דרוזית. היה בידור.

ש. איך היה האוכל?

אלדד: האוכל היה פשלה

צביה: נסבל

אילה: היה מאד נחמד להכין את האוכל יחד עם כל החבר'ה. זה לא היה טוב מאד

אבל בהחלט לא גרוע.

אהוד: האוכל היה מצויין.

אבישי: אכלנו מאד טוב, האוכל היה מצויין.

ש. איך היו החבר'ה?

אילה: היה מאד נחמד להכיר חבר'ה חדשים.

צביה: בסדר. (חושבת לרגע) כן, בסדר.

אלדד: החברה היו טובים.

אהוד: די גרוועים.

אבישי: החברה הערבים היו נחמדים מאד, על הכיפק. דאגו שיהיה לנו טוב ונוח כל הזמן.

ש. איך היו המדריכים?

אהוד: טפשים

אילה: המדריכים ההיו נהדרים. נורא דאגו שיהיה לנו טוב ושנהנה מכל רגע.

צביה: המדריכים? המדריכים היו חמודים.

אלדד: המדריכים היו ממש ממש ממש טובים.

ש. יש משהו מיוחד במחנה הזה שלא חשכוו אף פעם?

אילה: כן, הטיול גלגלים.

אלדד: (מתבדח) אילה. (ומוסיף ברצינות) ביקור במפעל המיים אחר כנרות. זה היה מרשים מאד.

צביה: כן. את הטיול גלגלים. קבלתי כל-כך הרבה מכוח בתחת שדבר כזה קשה לשכוח..

אהוד: לא!

אבישי: (צוחק צחוק ממזרי) כן, אך אני לא יכול לספר. אך הוא מוכן רק לומר הדרוזיות

ש. הכל היה מאה אחוז, או יש מקום לשיפורים?

אילה: יש מקום לשיפורים. בהתארגנות הימים למשל, היו פישולים רבים שבגללם טיולים רבים נדחו, כמו השויתן והיהודיה.

אלדד: היה צריך לארגן את האוכל בצורה אחרת, מסודרת יותר. היחה פשלה עם המשאיות: פעם אחת הגיעו 4 משאיות ופעם הגיעה רק אחת, ואז הצטרכנו לשבת כמו סרדינים.

צביה: יש מקום לשיפורים.

אבישי: לא, היה באמת טוב!

אהוד: יש הרבה לשפר, בעיקר התנהגות המדריכים.

(החוגים חולקו בצורה כזו שלא יותר מ-5 מאותו ישוב נמצאו באותו חוג. החוגים הופרדו לאזורים שונים).

ש. האם לדעתכם טוב היה להפריד את החוגים לאזורים שונים?

אילה: לדעתי זה היה טוב להפריד את החוגים, יש אפשרות גדולה יותר להכיר

חברה חדשים ולא להיות מסוגרים כקבוצה משוב אחד.

צביה: לדעתי זה היה רעיון לא נורמלי, באמה בחוג מצומצם אפשר להכיר יותר חבר'ה.

אהוד: היו חייבים להפריד.

אבישי: (אבישי לא מבין את התשובה למרות שכבר הסבירו לו שלוש פעמים, והוא עונה בעצבנות) כן ברור, כל אחד היה במקום ששייך לחוג שלו.

ש. איך היה באופן כללי?

אהוד: לא רע.

אבישי: מצויין.

ראיינה: מיכל ג.

שש שנים בדרך לבית-ספר

האלות הגדולות

מתחילות להשיר עליים

ואחר כך סתיו

השמש מציצה לפעמים

בין גשם לגשם

וכבר הכלניות פורחות

בכל המרחובים שעוספים

את הכביש הארוך והקר

וכבר אביב מתחלף בקייץ

והשמש מכה בקוצים

והאלות שכבר הספיקו

להתלבש בינוניים -

שוב משירות עליים

וכך היה

וכך יהיה -

תמיד.

שרון

מינה הבאה לא נשב על המרפסת

לא ארנה בדיבורים. השנה יש פשוט לעשות הרבה. יש כל-כך הרבה לעשות שאם חספיקו אח החצי אפשר לומר כי זו היחה שנה ברוכת פעילות. ראשית המועדון: אתו יש להתחיל מאלף ועד תו, והענין דורש הרבה שעות עבודה, תכנון ומחשבה.

שנית יש לתכנן מסיבות ופעולות תרבות וטיולים וחוגים ואני מקווה שועדה החרבות החדשה כבר פועלת בכוון. ויש פעולה פעם בשבוע, והבטחנו לעזור לועדה ישוב ואל חשכו שיש להוציא עלונים, ובין היתר אחם בטח צריכים ללמוד קצת. ואלה תוצאות הבחירות האחרונות בחברת הילדים:

1. תרבות

אברי
רפי פ.
חמר פ.
כרמיה
אורלי
אפרה
חמיר
נועם

מרכז חב"י צעיר חדש: אבישי
ואתו במזכירות: גליה
צביה
איתמר
אבנר

1. עלון

מיכל
אביטל
דליה
דורי

1. מועדון

מרגליח
דליה
אלדד
חנן
אילה

ליאורה (שהיא גם אם בית למועדון)

אז המון המון הצלחה ואני מקווה שכולנו נצליח לכבוש את ההר ונהנה ביותר.

צילה